

SANOJEN JA LUKUJEN SYMBOLIIKKA

Pekka Ervastian esitelmä 19.4.1925

Olemme tässä koettaneet syventyä Kabbalan mysterioihin ja yleensä vanhan mysteriokielen salaisuuksiin ja olemme tehneet sen merkillisen havainnon, että näissä vanhoissa kielissä, ainakin hebreakeielessä, jota vähän olemme koettaneet tutkia, on merkillinen taika olemassa. Hebrean- ja sanskritinkielessä on kirjaimilla ja sanoilla numero-arvonsa, ja täten kielen sanat numeroiden kautta tulevat sisältämään semmoista, jota ne eivät pinnalta katsoen muuten sisällä. Ja me saamme, että pyhissä kirjoissa on olemassa toinen, peitetty sisältö ulkonaisten sanojen takana, sillä sen kautta, että erilaisten sanojen numero-arvo voi olla sama, voidaan niiden sanojen merkitystä vaihtaa toisiinsa.

Kun me sitten tällaisista kabbalistista tulkitsemistapaa käytämme esim. hebreankielisiä pyhiä kirjoituksia tutkiessamme, huomaamme, että siinä nähtävästi on käytetty merkillistä tietoa ja järkeä silloin, kun itse sanoja ja lauseita on luotu. Sanat eivät ole syntyneet sattumalta, vaan ovat viisaasti luotu. Ja jos taas toiset sanat ovat kuin syntyneet sattumalta, on siinä sattumassa vaikuttanut merkillinen luonnon oikku, joka on johtanut ihmisiä silloin, kun eivät itse ole tienneet.

Tämän asian johdosta kysyttiin minulta kerran, eikö voisi ajatella toisten kielten suhteen, kuten suomenkielen suhteen, samanlaisen lain vallitsevan. Siihen minun täytyi silloin sanoa, että minä en uskalla sanoa mitään kielen suhteen, jota en siltä kannalta ole yrittänyt koskaan tutkia. Nämä asiat ovat niin laajoja, ettei siinä yksilö pitkälle pääse, jos umpimähkään alkaa tutkia. Ne asiat, jotka olen esittänyt sanskritin- ja hebreankielen suhteen, ovat tunnettuja asioita tutkijoille, mutta jos rupeamme suomenkieltä tutkimaan, merkitsisi se, että ryhtyisimme johonkin uuteen.

On olemassa eräs asia, jossa tätä kabbalistista tulkintatapaa on käytetty – ja varsinkin täällä Euroopassa kabbalistien kesken – ja se on ihmisten nimien tulkinta. Nimet ovat useinkin vanhoista kielistä syntyneet, ja vaikka ne olisivat uusimmistakin kielistä syntyneet, on niissä kuitenkin ehkä jonkinlainen taika. Ja ainakin on kabbalistien kesken tultu siihen, että nimien valinta, kun vanhemmat valitsevat nimet lapsilleen, ei ole täydellisesti sattuman varassa. Vaikka vanhemmat aivan kuin umpimähkään valitsevat nimen lapselle, niin se ei ole aivan sattuman varassa, vaan siinä on ollut luonnon vaisto, että he valitsevat sellaisen nimen, joka lapselle sopii, tai nimessä oleva taika vaikuttaa lapseen, että hän kasvaessaan enemmän tai vähemmän tulee nimensä kaltaiseksi ja saa semmoisen karakterin, joka nimessä piilee. Syvemmät kabbalistit ajattelevat, että nimi on tullut lapsen synnynnäisen karakterin mukaan.

On olemassa kabbalistinen nimien tutkimis- ja tulkintatapa. Jokainen ihminen voi siis merkitsemällä nimensä saada siitä sen kabbalistisen arvon ja sitten tuota arvoa tutkimalla päästä selville omasta karakteristaan ja vieläpä omasta elämän juoksustaan. Sitäpaitsi ei ainoastaan nimeä käytetä, vaan siihen lisätään syntymävuosi, -kuukausi ja -päivä, ja näin saadut numerot yhdessä antavat avaimen ihmisen karakteriin ja kohtaloon. Koetan myöhemmin antaa muutamia tällöisiä esimerkkejä ja esittää itse tätä tutkimistapaa, mutta koska mielestäni semmoisen paljas tutkimis- ja tulkintatapa ilman muuta olisi liian pintapuolinen, niin tahdon, ennenkuin mihinkään semmoiseen ryhdymme, vähän perustella koko tätä menettelytapaa. Jos ainoastaan itse menettelytapaan ryhdymme, on se kuin pintapuolista leikkiä ja povaamista. Totuuden etsijä ei tyydy mihinkään pintapuoliseen, oli se kuinka hämmästyttävä tahansa, sillä hän tahtoo ymmärtää asiaa. Ja koska koko tällöinen tulkinta- ja menettelytapa perustuu lukuihin, niin on syytä tarkastella ja tutkia hieman lukujen taikaa, tehdä huomioita siitä, millä tavalla luvut itsessään ovat mystillisiä, merkillisiä,

sisältörikkaita, ymmärtää siis, että on perää tuossa vanhassa lauseessa, jota vanhan ajan filosofit käyttivät Pythagoraan ja Platonin mukaan: „Jumala on oikeastaan suuri geometriko, Hän menettelee mittausopillisesti silloin, kun Hän maailman luo.“ –

Tämä lukujen taika paljastaa meille, kun koetamme sitä tutkia, sen ihmeellisen totuuden, että koko olemassa-olo on oikeastaan rakennettu luvuille, että koko olemassa-olo on itsessään äärettömän salaperäinen, äärettömän säännöllinen, matemaattisesti tarkka ja sanomattomasti salaperäinen. Eikä meidän tarvitse ajatella muuta, kuin että koko meidän aikamme on luonnon mukaan luvuille perustettu, ja ne eivät ole tuulesta temmattuja, ne ovat luonnon itsensä antamia. Meillä on yön ja päivän vaihtelu, se jo tekee elämän kahdenlaiseksi, siinä on kaksi vastakohtaa. Luonto vaihtelee aina kahden vastakohtan välillä, mutta niiden välillä on taas olemassa hämärä, aamu ja ilta. Silloin on neljä aikaa vuorokaudessa, ja samoin vuodessa on neljä vuodenaikaa: kesä ja talvi ja niiden välillä syksy ja kevät. Ne eivät ole tuulesta temmattuja numeroita.

Kun siis tahdomme tutkia, miten ihmiset ovat näitä lukuja ymmärtäneet ja niitä merkinneet, niin on hyvä ensin vähän ajatella, miten nyt aivan luonnollisella tavalla lukuja merkitsemme. Silloin teemme sen havainnon, että roomalaiset mitä käytännöllisemmällä tavalla merkitsivät lukuja. Ajatelkaamme nyt, että tahdomme merkitä ykkösen; silloin on aivan luonnollista, että vedämme suoran viivan ja kakkoseen vedämme kaksi viivaa, kolmoseen kolme j.n.e. Jokainen ukko maalla, joka ei ole koulua käynyt, merkitsee sillä tavalla aina kymmeneen saakka. Ja niin olisi kaikista luonnollisin tapa merkitä. Mutta minkä havainnon on ihminen hyvin varhain tehnyt? Sen, ettei ole käytännöllistä vetää hirmuisen suurta määrää viivoja.

Jos me nyt ajattelemme, että ensin on merkitty näin 10:een saakka, niin silloin on tullut mieleen, että 10 alkaa toistakymmentä. Mikä on silloin luonnollisempaa, kuin että

merkitään se ristillä, siis ykköseen pannaan poikkiviiva †. Jos meillä nyt on ukkoja maalla, niin tiedämme, etteivät he suinkaan kouluuttamattomassa järjessään odota tällaista merkintää 10:een saakka, vaan he merkitsevät vaikka 3:een saakka suorilla viivoilla, mutta jo 4 näin †††, 5 taas kahdella poikkiviivalla †††. En mene takaamaan, että he niin tekevät, mutta on luonnollista, että ihminen turvautuu poikkiviivoihin myös, sillä muuten ei olisi kylliksi tilaa.

Kuitenkin voimme tältä kannalta ajatella, että roomalaiset olisivat olleet niin viisaita, että he, kun ovat päässeet 9:n ohi, ovat 10 jo alkaneet poikkiviivalla. Meidän itse asiassa ei sovi ajatella, että kuka tahansa roomalainen olisi keksinyt, että 10 saa alkaa poikkiviivalla. Mehän tiedämme, että tämä on viidaudesta lähtenyt, sillä siinä on jo kabbalismia, siinä on numeroiden tuntemista takana. Siinä on takana se, että 10 on luonnon täydellinen luku, ja luonnon täydellisyyttä silloin, kun se on ilmenneenä, on merkitty ristillä, joka on ympyrän sisällä ⊕. Silloin on koko manifestationi syntynyt, silloin on henki ja aine ilmennyt. Siis aurinkopyörä kuvaa maailmaa, ja siinä piilee luku 10. Roomalaisessa järjestelmässä on jätetty ympyrä pois ja otettu vain risti sisältä kuvaamaan lukua 10. Kiinalaisilla myös on juuri 10 tämä risti; roomalaisilla se ei ole samassa asennossa, kuin kiinalaisilla, vaan näin X.

Kabbalistisesti tämä on aivan oikea merkki, sillä me tiedämme, että $10 = 4$, ja tämä X on 4 ilman suuntaa. Mutta 4:n kabbalistinen arvo on $1 + 2 + 3 + 4 = 10$, joka redusoituna on $1 + 0 = 1$. 10 eli jumalallinen luonto on yksi, yksi kokonaisuus. Kabbalistisesti se on yhtä, ja 4 on juuri sama kuin 10 tämän laskun mukaan. 10 on siis aivan oikein merkitty näin X.

Jos ajattelemmme, että yksi merkittiin viivalla, niin on luonnollista, että 2 taas on kaksi viivaa j.n.e. Kun meillä on $10 = X$, niin on luonnollista, että 11 on XI, 12 on XII ja 13 on XIII. Mutta sen sijaan, että roomalaiset olisivat käyttäneet näitä viivoja 10:een saakka, he tekivät sen luonnollisen tempun, että he

jakoivat X kahtia ja siitä tuli $V = 5$. Sillä tavalla saivat he kolme perusmerkkiä: I, V, X. Nyt oli luonnollista, että sen sijaan, että 4 olisi merkitty suorilla viivoilla, ajateltiin, että $4 = 5 - 1$ ja se merkittiin siis niin, että V:n vasemmalle puolelle pantiin I, siis IV, ja samoin 9 oli $10 - 1$, siis IX. Siten saatiin vähän tilaaottava merkintätapa. 20 merkittiin luonnollisesti XX. Mutta kun tultiin 50:een, niin oli helpompi muodostaa se V:stä ja merkittiin L, joka on kirjaimena iso L, kuten $V = V$ ja $I = I$. 500 saatiin siten, että L:ään pantiin yksi viiva lisää, joten saatiin kirjain delta = D. $100 = \text{centum} = C$, $1000 = \text{mille} = M$.

Tällä tavalla roomalaiset menettelivät mitä yksinkertaisemmalla ja viisaimmalla tavalla. Jos me kirjoitamme 1925 roomalaisilla kirjaimilla, niin siihen tulee ensin tuhat = M, sitten 900 = CM, joka saatiin niin, että 1000:sta otettiin pois 100, sitten 20 = XX ja 5 = V, siis koko luku on MCMXXV.

Toista on tietysti, että nämä roomalaiset lukujen merkit eivät mukavasti sovi laskemiseen. En tiedä, onko roomalaisilla ollut etevä laskijoita, mutta ei heidän laskusysteeminsä ole ollut niin helppo kuin meidän. Me olemme saaneet numerot arabialaisilta ja he taas Indiasta. Me voimme huomata, miten pienillä muutoksilla meidän numeromme ovat tulleet indialaisista. Yksi sanskritinkielessä kirjoitetaan १ , meillä / tai 1, jos tahdomme koristeellisemmin sen kirjoittaa. Kaksi sanskritinkielellä on २ , arabiankielellä ٢ . Meidän kakkonen on hyvin indialaisen näköinen. Sanskritinkielessä kolme on ३ , arabiankielellä ٣ : meidän kolmonen on samannäköinen, olemme vain jättäneet pois viivan, joka pitää riviä yllä. Neljä on sanskritinkielessä ४ , joka on meidän 8:n näköinen. Arabialaiset kirjoittavat neljä ٤ , josta meidän 4 on tullut ehkä niin, että olemme katsoneet sitä toiselta puolen. Selvä tapa on myöskin ollut merkitä neljä neliöllä \square , josta sitten on tullut 4. Viisi sanskritinkielessä kirjoitetaan ५ , arabiankielellä ٥ , josta meidän 5 on tullut. Ensin se oli 𐌵 , johon sitten liitettiin viiva ylös. Ranskalaiset kirjoittavat vieläkin ilman sitä yläviivaa. Kuusi sanskritinkielessä ६ , kuten meidän 3 nurin;

arabialaiset kirjoittavat sen , josta kääntämällä on tullut meidän 6. Seitsemän on sanskritinkielessä , arabialaisilla , josta taas kääntämällä olemme saaneet 7. Kahdeksan sanskritinkielessä on , kuten meidän 6, ja arabialaisilla . Meidän 8 muistuttaa hyvin vähän näitä, se on pikemmin kuin kaksi neliötä päällekkäin, vaikka emme sitä niin jäykästi kirjoita. Yhdeksän sanskritinkielessä on ja arabiankielessä se sama kuin meillä. Nolla on sanskritinkielessä 0 ja arabiankielessä . Piste ja ympyrä on sama asia, koska piste ei ole olemassa ja ympyrä on äärettömyys, joten 10 on tullut siitä.

Tämä kymmenjärjestelmä on tehnyt hyvin helpoksi laskemisen, sentähden Indiassa ja ennen kaikkea Arabiassa matematiikka ja astronomia ovat olleet hyvin pitkälle kehitettyjä tieteitä. Jos taas vähän ajattelemme näiden lukujen nimeä, niin yksi sanskritinkielellä on *eka*. Se muistuttaa suomenkielen yksi-sanaa, sillä niissä on k molemmissa. Sata taas sanskritinkielellä on eurooppalaisesti merkittynä *cata*, josta on tullut latinalainen *centum* ja siitä taas muihin kieliin. Kaikissa kielissä se on samantapainen sana, ja merkillistä kyllä, suomenkielessä melkein sama sana. Mitä tuohon eka-sanaan tulee, niin hebreankielessä se on *echad*, kreikankielessä *eis* muistuttaa myös sitä vähän; muissa kielissä se ei ole niin paljon saman tapainen. Mutta mikä on mukava eka-sanan suhteen, on se, että se muistuttaa paljon erästä kreikkalaista ja latinalaista sanaa, joka merkitsee toista asiaa, mutta kabbalistisesti on sukua sille. Se sana on kreikaksi ja latinaksi *ego*, sanskritinkielellä *aham*. Kuka tietää, vaikka sillä sillä olisi yhteyttä eka-sanan kanssa: se merkitsee minä ja minä on ykkönen, ihminen on yksilö. Englanninkielessä minä on *i*, joka on taianomainen siitä, että se kirjoitetaan *i*:llä, joka on yksi sisällön puolesta. Saksalainen *ich* alkaa *i*:llä, sentähden saksalaiset mystikot sanovat, että „das Ich des Menschen“ on tuommoinen olemassa-olon pilari I. Se on myöskin jumalallinen Minä ja

jumalallinen Minä, kuten I H V , sanoi Mosekselle: „Minä olen se, mikä Minä olen“.

Kaksi on myöskin semmoinen sana, joka on samanlaisena kaikissa indoeurooppalaisissa kielissä. Sanskritinkielessä se dva, josta sitten on tullut kaikkiin muihin kieliin: ranskaksi se on deux, englanniksi two, saksaksi zwei, ruotsiksi två j.n.e. Tämä on hyvin merkillinen sana äännettynä, sillä jos ajattelemme, että itse olemme ykkönen, niin sinä on kuin kakkonen ja sinä on näissä kaikissa kielissä sama sana kuin kaksi. Latinaksi tu = sinä, duo = kaksi, ranskaksi tu, toi = sinä, deux = kaksi, englanniksi sanotaan aina monikkomuoto, mutta siinä on kyllä sinä = thou, jota käytetään ainoastaan Jumalaa puhuteltaessa, ja two = kaksi, saksaksi sinä = du, kaksi = zwei, ruotsiksi du = sinä, två = kaksi.

Suomenkielessä sana seitsemän muistuttaa toisten kielten seiisemän nimityksiä. Sanskritinkielessä se on sapta, hebreankielessä hepta, romanilaisissa kielessä se on aina s:llä alkava, samoin germanilaisissa kielissä, kuten sieben saksassa ja sju ruotsissa. Venäjänkielessä se myös alkaa s:llä.

* * *